

shimbă, și va rămâne totdeauna așa. Și încă ce majoritate teribilă au în partea lor,— Aci este pedecă principală la ori ce progresu al omenirii.

Și cum, în asemenea împrejurări, se voru petrece lucrurile în acea sferă a ocupației intelectuale, unde nici chiar capul cel bun pe lângă silință și perseverare, nu este, ca în celelalte științe de ajunsu ci se ceru ca lități înăscute cu totul particulare? Căci în adevăru, sinceritatea cea mai neinteresată a aspirării, impulsul iresistibilu spre descifrarea existenței, profunđimea seriosității concentrate spre a pătrunde în interiorul ființelor, și entuziasmul celu curatu al adevărului,—aceste sunt condițiile prime și indispensabile pentru întreprinderea îndrăsneată, de a se infățișa din nou înaintea sfînxului anticu cu o nouă încercare spre resolvirea enigmei lui eterne și cu pericolu de a se prăpăstui la atâtea predecesorii în abisul celu negru al uitării.

(Va urmă.)

T. Maiorescu.

POESII.

MITHUL FURTUNEI.

(d. N. Lenau.)

Pe patul ei pacinicu mută, nemișcată,
Marea cea adâncă zace resturnată,
Nici o salutare malului șoptindu;
A undelor pulsuri stau înădușite,
Schinteile serei sboară nesimțite,
Ca pe fața tristă unui omu murindu.

O singură frunză pe malu nu tresare,
Ca'mpetriți copacii stau în ascultare:
Nu se mișc'o undă, ori unu vântu ușoru.
Soarele sîrșesce țilnica sa cale
Acum în prejurul linisicei mortale,
Ale nopții umbre negre se 'nfășoru.

Când deodată 'n poala cerului s'arată
Grămadă de nouri neagră, indesată
Resuflându în spaciu surde, lungi urlări;
Se smuncescu, se 'nalță, vinu cu răpejune
Și 'n grozave grupe grele de furtune
Se înșiră 'n jurul adormitei mări.

Cu voce de tunetu stranie, adâncă
Ei întreabă marea: „mai trăeseși tu încă?“
Și sbucnescu în lacrimi cu doru nempacatu.
Cu fiori și tremuru ei improașcă rațe
Pe culcușu-i pacinicu și privescu să vadă
Dacă munia-mare sufletul și-a datu?!

Nu, ea nu e moartă! Din somnu-i tresare
L'a filor plângeri și strigări amare;
Copii cu mama în răpirea lor
Să revădu cu dulce și se 'mbrățosează
Și dănțându selbatic, veseli intonează
În corul furtunei unu cântecu de-amoru.

STRINGĚNDU-SE DE MĂNĂ....

(din Heine.)

StringĚndu-se de mână
Când doi se despărțescu,
Suspinelc-i inecă
Și lacrimi ăi sîrșescu

Dar noi n'amu plănsu, iubită,
Nici „ah“ nici „vai“ n'amu țisu,
Și plănsul și suspinul
Pe urmă ne-a cuprinsu.

DE CĂND

(din Heine)

De când mândra m'a lăsatu,
Eu de risu m'amu desvĚțatu;
Ori-ce glumă de-ascultu eu!
Nu desceaptă risul meu.

De când ea s'a depărtatu
Și de plănsu am incetatu,
Mari dureri sufletu-mi stringu,
Ănse eu nu potu să plăngu.

M. Pompiliu.

CORRESPONDENȚĂ.

D-lui S. L., în Kecskemet.—Nu se poate acordă.
Red.